

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Una etapa de gràcia

Els dos dies que han precedit aquest diumenge l'Església ha celebrat tres sants, tots ells ben relacionats amb la figura de Jesús. El divendres 25 vam celebrar la solemnitat de sant Jaume apòstol, patró d'Espanya, i el dissabte commemoràvem els sants Joaquim i Anna, pares de la benaurada Verge Maria.

L'apòstol sant Jaume va rebre la crida de Jesús i ho va deixar tot per seguir-lo. Va ser testimoni de la transfiguració de Jesús a la muntanya del Tabor i de l'agonia del Senyor a l'hort de Getsemaní. Va formar part del grup dels deixebles més propers al Senyor. El seu cos es venera a Santiago de Compostel·la, fita per a milers de pelegrins vinguts d'arreu del món.

Sant Joaquim i santa Anna apareixen només als Evangelis apòcrifs. L'Església, en la seva litúrgia, ha venerat els pares de Maria, perquè de la seva unió naixeria la santa Mare de Jesús. Ells són els avis de Jesús. Precisament en la seva memòria, aquest cap de setmana celebrem la Jornada Mundial dels Avis i de les Persones Grans, promoguda pel papa Francesc des de l'any 2021. Ell parlava sovint de la importància que té per al món la memòria i el respecte dels avantpassats, dels ancians.

Avançar en el cicle de la vida i arribar a gran, a vells, és un veritable privilegi. Jacques Leclercq, en el seu llibre *La joia d'envellir*, veu la vellesa com una altura, com un cim al qual s'arriba amb esforços, però des del qual contemplem la immensitat dels horitzons i hi podem trobar el silenci, la pau. Aquesta és la recompensa. És un temps preciós per conrear l'ànima.

Com deia el papa Francesc, els ancians són les nostres arrels, la memòria de la humanitat, perquè ells atresoren cultura, fe i experiència. Ells són els testimonis de la història. Sovint es diu que els joves són el

FOTO: FREEPIK

futur. Sens dubte, el futur del món depèn del treball dels joves, però no oblidem que es nodreixen de l'experiència dels grans. La gent gran ens porten avantatge, sempre aniran davant nostre, han tingut més temps de caminar, de córrer, de caure i d'aixecar-se i, per això, ens poden mostrar més que ningú el que és essencial a la vida: la tendresa, la conversa i la trobada amb l'altre, l'escolta atenta, la paciència. Moltes vegades això ho oblidem per les presses, per la dispersió i per les distraccions en què vivim. Cal que no ens oblidem de les nostres arrels; reguem-les amb amor. Anem a visitar els nostres avis,

escoltem les seves històries, dediquem-los temps.

La vellesa és un temps de gràcia, perquè a la vellesa continuarem donant fruit (cf. Sl 92,15). Això ho va prometre Déu al seu poble. I és que la vellesa, ens diguin el que ens diguin, l'hem d'acollir amb alegria, perquè és un temps preciós per comprendre el camí que hem fet, per reconciliar-nos i per dirigir la mirada cap a on anem: la trobada amb Déu, pacient i misericordiós.

Benvolguts germans i germanes, preguem per la gent gran, testimoni d'experiència i llegat de tradició i saviesa. Ara i sempre, cuidem els nostres avis i àvies.

ENTREVISTA

L'estiu és diví

DANIEL FONT

La campanya *L'estiu és diví*, de Catalunya Sacra, pretén dinamitzar els espais eclesiadístics com a llocs de cultura, espiritualitat i reflexió. L'edició d'enguany, que continua la seva proposta d'oferir una experiència diferent dels espais religiosos, centra la mirada en el món monàstic i els seus equipaments patrimonials, uns espais que han marcat la història, l'art i l'organització social del país. En Daniel Font és coordinador de Catalunya Sacra, impulsada pels departaments del Patrimoni Cultural de les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

Com es concreta la campanya *L'estiu és diví*?

D'una banda, pretenem explicar d'una manera fresca i poc densa algun valor al voltant del patrimoni cultural de l'Església —aquest any parlem dels monestirs—. I, d'una altra, a través de les xarxes socials donem a conèixer totes aquelles activitats especials que les esglésies de Catalunya fan durant l'estiu: concerts, visites guiades, obertura d'alguns espais i altres propostes culturals al voltant del patrimoni. Convidem a gaudir d'aquest patrimoni tan extraordinari que tenim.

Què es pot visitar?

A Catalunya Sacra hem creat una xarxa d'esglésies del país que tenen un valor cultural important, però que sobretot tenen un equip que té ganes que aquest valor sigui conegut. Són esglésies que garanteixen un horari d'obertura, perquè d'aquesta manera es pot mostrar ordenadament el seu valor patrimonial. I aquest any hem incorporat els monestirs, inclosos els que mantenen una comunitat resident. És molt interessant la visita al Monestir de Sant Daniel de Girona o al Monestir de Poblet, ambdues amb guies locals.

Què destacades de les activitats previstes?

A l'estiu les esglésies fan activitats més culturals. Les vesprades d'estiu a la Seu de Manresa —amb visita guiada que acaba a la teulada prenent una copa de cava mentre es pon el sol—, el cicle de Nits de música al claustre de Sant Cugat, les visites a racons amagats o poc coneguts de la Seu d'Urgell... Totes les activitats es poden trobar a <https://lestiuesdivi.cat>.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

La caritat no fa vacances

Afluïxa una mica la feina. Els infants han acabat l'escola. Per a alguns adults fins i tot és temps de vacances. Altres les tenim a l'horitzó. Pensem en recuperar forces. Temps, també, de retrobament personal, de retrobament amb els altres —els de cada dia, els qui retrobem a l'estiu i els coneguts de bell nou—, de retrobament harmònic amb la natura, de retrobament o de trobament més ple amb Déu. Alguns, però, no faran vacances. Han perdut la feina o els hi trontolla. La seva incertesa els provoca angixa, en moltes ocasions viscuda en silenci. Es quedaran a casa. Les senzilles anades a la platja o a la muntanya properes ajudaran els infants a trencar la monotonia de la rutina calorosa. Els adults tindran un respir davant l'alegria dels més petits, però l'angixa seguirà latent.

La solidaritat, la caritat cristiana, no fa vacances. Hem de saber mirar el nostre entorn i copsar les realitats que ens parlen i respondre. Respostes personals que poden passar per convidar a passar uns dies amb nosaltres els fills dels nostres familiars, veïns o amics que estan en dificultat o compartir amb tota la família afectada

una jornada estiuenca..., sense paternalismes, amb compartir evangèlic. Respostes personals que poden passar per fer un donatiu especial —pensem en allò que destinem a les nostres vacances i siguem generosos— per becar infants per anar a colònies o per ajudar les famílies que acudeixen a Càritas demanant una ajuda o aportar aliments al servei parroquial que té cura d'aquest servei..., segons les possibilitats de cadascú i amb generositat.

La caritat cristiana no fa vacances i és sensible al patiment dels germans. Les petites respostes sumades són una gran ajuda que no resol tots els problemes però que els alleuja. Els cristians hem de ser diligents a l'hora de testimoniar l'amor al germà, amor que no pot quedar en les paraules —com tantes que escoltem i llegim cada dia, aparentment compromeses, però que no donen fruit— sinó que han d'esdevenir realitat de construcció del Regne i de fidelitat al Senyor en l'amor al germà. «Fes caritat en proporció als béns que tinguis. Si en tens molts, dona més; si en tens pocs, no et sàpiga greu de fer una almoïna més petita» (Tb 4,8).

MANS UNIDES

Gràcies al vostre ajut, seguim ajudant els més vulnerables

MIREIA ANGERRI FEU

Presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona

La Memòria 2024 de Mans Unides, publicada fa poc, ens ha permès veure que la nostra entitat continua en línia ascendent.

L'any passat, la recaptació va fergar els 51 milions d'euros a tot l'Estat, dels quals 2 milions va correspondre a la delegació de Barcelona. Aquesta dada ens ha permès augmentar la nostra xarxa d'ajuda als països més empobrits del planeta, arribant als 1,6 milions de beneficiaris directes.

Durant el 2024, Mans Unides va impulsar un total de 575 nous projectes de desenvolupament a tot el món. A més a més, vam continuar acompanyant projectes d'anys anteriors, ele-

vant el nombre total a 893 iniciatives a l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica Llatina.

Com a presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona, vull fer extensiu el meu agraïment a tots els nostres socis i col·laboradors, que fa anys que ens acompanyen i confien en la nostra feina. No vull tampoc oblidar-me de les empreses, fundacions, institucions privades i organismes públics, que no han dubtat a unir les seves mans a les nostres.

Finalment, gratitud infinita a aquelles persones que ens han deixat herències i llegats solidaris, ajudant-nos a continuar endavant en aquesta tasca difícil i bonica alhora.

Lectures de la missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24,30-34 / Sl 105 / Mt 13,31-35]. Santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana.

29. □ Dimarts [1Jn 4,7-16 / Sl 33 / Jn 11,19,27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Adam, el primer humà; sant Felix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i dr. de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ Dijous [Ex 40,16-21,34-38 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Divendres [Lv 23,14-11,15-16,27, 34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i dr. de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dissabte [Lv 25,18-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Eusebi de Vercelli (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julia Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Diumenge vinent, diumenge vinent XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Coh 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5,9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

Intencions del Sant Pare per al mes d'agost

Preguem perquè les societats en què la convivència sembla més difícil no caiguin en la temptació de l'enfrontament per motius ètnics, polítics, religiosos o ideològics.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho». Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Llavors Abraham s'acostà i digué: «¿De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. ¿Els faríeu desaparèixer? ¿No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! ¿Fer morir el just amb el culpable? ¿Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, ¿us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població». Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que soc pols i cendra. Suposem que per arribar als cinquanta justos en faltesin cinc. Per aquests cinc que falten, ¿destruiríeu tota la ciutat?». Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos». Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta». Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta». Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta». Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta». Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint». Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint». Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu». Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu».

Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregaria com la que Joan ensenyà als seus deixebles». Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació».

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. ¿Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, ¿qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, ¿qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui li hi demanen».

Lectura del libro del Génesis (Gén 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «El clamor contra Sodoma y Gomorra es fuerte y su pecado es grave: voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la queja llegada a mí; y si no, lo sabré». Los hombres se volvieron de allí y se dirigieron a Sodoma, mientras Abrahán seguía en pie ante el Señor.

Abrahán se acercó y le dijo: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás el lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti tal cosa! matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de toda la tierra, ¿no hará justicia?». El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos».

Abrahán respondió: «¡Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza! Y si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?». Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco».

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta». Él dijo: «En atención a los cuarenta, no lo haré».

Abrahán siguió hablando: «Que no se enfade mi Señor si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él contestó: «No lo haré, si encuentro allí treinta».

Insistió Abrahán: «Ya que me he atrevido a hablar a mi Señor, ¿y si se encuentran allí veinte?». Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré».

Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más: ¿Y si se encuentran diez?». Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré».

Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, me escuchaste, Señor.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos:

Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo y habéis resucitado con él, por la fe en la fuerza de Dios que lo resucitó de los muertos.

Y a vosotros, que estabais muertos por vuestros pecados y la incircuncisión de vuestra carne, os vivificó con él. Canceló la nota de cargo que nos condenaba con sus cláusulas contrarias a nosotros; la quitó de en medio, clavándola en la cruz.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis, decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan cotidiano, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en tentación"».

Y les dijo: «Suponed que alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche y le dice: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle"; y, desde dentro, aquel le responde: "No me molestes; la puerta ya está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos"; os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por su importunidad se levantará y le dará cuanto necesite».

Pues yo os digo a vosotros: Pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque todo el que pide recibe, y el que busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, si su hijo le pide un pez, le dará una serpiente en lugar del pez? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a los que le piden?».

COMENTARI

Senyor, ensenya'ns a pregar

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Sovint hem de demanar a Jesucrist que ens ensenyi a pregar; ja ho feien els mateixos apòstols. De la nostra boca en surten moltes de paraules; però desitgem que la nostra comunicació per relacionar-nos amb Déu sigui la més adequada. Ens sentim petits i estimats per Ell, malgrat les nostres imperfeccions i misèries, i volem manifestar-li la nostra estimació i confiança.

Com ho podem fer per expressar-li els nostres desitjos, sabent que ens afavorirà perquè sempre vol el nostre bé? Jesús ens ensenya a fer-ho.

En primer lloc, ens diu que l'invoquem amb el dolç nom de Pare i li manifestem amb confiança les nostres qüestions: demanant-li l'aliment, el perdó, la valentia i la decisió per evitar no caure a les temptacions i poder vèncer el mal i el maligne.

Sovint ens diu que no ens cansem de demanar i cercar i que ho fem amb confiança, partint de les necessitats nostres i de tothom, sabent que som limitats i febles: Ell ens ho donarà, ho trobarem, i ens obrirà.

Però abans de totes aquestes peticions ens diu que hem de reconèixer que Ell està per sobre de totes les coses, i que estem contents de sentir-nos fills seus estimats, i per això honorem i reconeixem la seva grandesa i el seu Sant Nom.

Desitgem i treballem perquè tot el que Ell és, vingui a nosaltres i al nostre món, a fi que la terra comenci a ser una bona imatge que ens prepari per al cel. Tot ho esperem des de la nostra petitesa, i per això li hem de dir que es faci a la seva manera, com Ell vulgui, i quan vulgui, perquè nosaltres no sabem el que ens convé.

Ho diem, no com uns derrotats que es posem al servei del qui els mana, sinó com a persones plenes de confiança, que saben dir: «Aquí em teniu Senyor, vull fer la vostra voluntat.»

La nostra vida cristiana sempre ha de ser activa, positiva i plena d'una gran esperança, ja que sabem i som conscients que Déu ens estima. Ens ajudaran els salms, la lectura i la meditació de la Paraula de Déu, diferents llibres d'espiritualitat, devocions personals i altres més generals.

Ens cal l'oració individual i personal i l'oració comunitària. La gran trobada d'Oració i Pregària és la celebració de l'Eucaristia. Acció de gràcies per Jesucrist, a Déu Pare, que ens estima.

AGENDA

Festa de la Mare de Déu dels Àngels.

El divendres 1 d'agost, a les 19.30 h, Vella i ofrena floral a la Mare de Déu dels Àngels. L'endemà dissabte, 2 d'agost, a les 19.30 h, missa solemne. Com que és una església dedicada a la Mare de Déu dels Àngels, els feligresos que ho desitgin podran acollir-se a la Indulgència de la Porciúncula o Perdó d'Assís. (c/ València, 244 - Balmes, 78).

Pelegrinatge a Lisieux.

Del 18 al 24 d'agost, en el marc de l'any del centenari de la canonització de santa Teresa de Lisieux, la basílica de la Mercè organitza aquest pelegrinatge que visitarà espais com ara: Carcassone, Tours i Lisieux, entre molts d'altres espais. Més informació: tel. 931 226 700 - info@rtccultural.com.

Pelegrinatge jubilar a Roma i Assís.

Del 5 al 8 de setembre tindrà lloc aquest pelegrinatge on també s'assistirà a la canonització del beat Carlo Acutis. Es farà un recorregut per la porta santa de les basíliques majors, es visitarà la Roma barroca i els principals santuaris d'Assís (basílica de Sant Francesc, Santa Clara i la tomba de Carlo Acutis). Més informació: tel. 931 226 700 - info@rtccultural.com.

Pelegrinatge a Terra Santa.

Del 5 al 12 d'agost i del 4 a l'11 de setembre, se celebrarà un nou pelegrinatge a Terra Santa. Es visitarà Natzaret, Cafarnaüm,

REFLEXIONS D'ESTIU

8. L'esperança és per als desesperançats

Els desesperançats són els més esperançats. Podríem pensar, i molts ho pensen que el motiu és la seva situació. La vida ens diu que els pobres, sí, són els més necessitats però també són els més confiats. I qui són aquests? La llista desgraciadament és llarga: els angoixats per mil motius, els desenganyats, els pessimistes de temperament, els qui han patit traumes i frustracions...

«El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 12,17). Els justos ja viuen satisfets amb la minsa paga dels homes: «I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair?» (Lc 6,34).

Hi ha una gran diferència entre el que esperen de Jesús els justos: signes, un lloc a la dreta, que els parteixi l'herència... i allò que demanen els angoixats, empobrits, malalts, exclosos: guarició, perdó, reconeixement, abraçades... I nosaltres, què esperem? Quantes vegades al no rebre el que demanem, com a premi de consolació, diem que ens dona una altra cosa! Quina? El po-

bres reben allò que demanen perquè els ho han pres. Però, sobretot, com veiem a l'Evangeli, reben Jesús perquè saben escollir el millor: el cec de naixement (Jn 9, 35), el paralític de la piscina (Jn 5,14), la dona que tenia pèrdues de sang (Lc 8,5), Bartimeu (Mc 10,46), i tant d'altres.

I més a prop, Teresina, una dona amb una vida de molt sofriment, feia aquesta pregària: «A vegades, agafo el Llibre i busco, busco... Quan trobo alguna cosa i sento que és per a mi, repeteixo, repeteixo, repeteixo... Sempre estic amb el meu Senyor. Ho he perdut tot. Ja no tinc res, res! per dins és una altra cosa. Tinc el meu Senyor i m'agafo a ell. Però no creguis que vagi a ell perquè no tinc res, és perquè l'estimo.»

«El Senyor escolta el pobre que l'invoca, i el salva de tots els perills» (Sl 34,7). I sant Pau ho experimenta: «Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan soc feble és quan soc realment fort» (2Co 12,10).

Oriol Xirinachs Benavent

Canà, el llac de Genesaret, el mont Carmel, el mont Tabor, el riu Jordà, Jericó, la mar Morta, Betlem, Ein Karem, Jerusalem... Més informació,

podeu contactar amb la Delegació de Terra Santa: tels. 932 092 090 - 686 592 905 - terrasantabarcelona@gmail.com.

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

Benet, l'home de Déu, de Sant Gregori el Gran. Aquest llibre de 120 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, és un tractat espiritual sobre la continuïtat dels signes bíblics i la valoració de la santedat en la pròpia Església local. Quatre llibres sobre

sants de la Itàlia del s. VI, el segon dels quals està dedicat íntegrament a la vida popular de sant Benet i és l'únic testimoni antic sobre la vida del pare dels monjos d'Occident.

CARTA DOMINICAL

Una etapa de gracia

Los dos días que han precedido a este domingo la Iglesia ha celebrado a tres santos, todos ellos muy relacionados con la figura de Jesús. El viernes 25 celebramos la solemnidad de Santiago apóstol, patrón de España, y el sábado conmemoramos a los santos Joaquín y Ana, padres de la bienaventurada Virgen María.

El apóstol Santiago recibió la llamada de Jesús y lo dejó todo para seguirlo. Fue testigo de la transfiguración de Jesús en el monte Tabor y de la agonía del Señor en el huerto de Getsemaní. Formó parte del grupo de los discípulos más cercanos al Señor. Su cuerpo se venera en Santiago de Compostela, destino de miles de peregrinos llegados de todo el mundo.

San Joaquín y santa Ana aparecen solo en los evangelios apócrifos. La Iglesia, en su liturgia, ha venerado a los padres de María, porque de su unión nacería la santa Madre de Jesús. Ellos son los abuelos de Jesús. Precisamente en su memoria, este fin de semana celebramos la Jornada

Mundial de los Abuelos y de las Personas Mayores, promovida por el papa Francisco desde el año 2021. Él hablaba a menudo de la importancia que tiene para el mundo la memoria y el respeto por los antepasados, por los ancianos.

Avanzar en el ciclo de la vida y llegar a mayores, a ancianos, es un verdadero privilegio. Jacques Leclercq, en su libro *La alegría de envejecer*, ve la vejez como una altura, como una cima a la que se llega con esfuerzo, pero desde la cual se contempla la inmensidad de los horizontes y se puede encontrar el silencio, la paz. Esa es la recompensa. Es un tiempo precioso para cultivar el alma.

Como decía el papa Francisco, los ancianos son nuestras raíces, la memoria de la humanidad, porque ellos atesoran cultura, fe y experiencia. Son los testigos de la historia. A menudo se dice que los jóvenes son el futuro. Sin duda, el futuro del mundo depende del trabajo de los jóvenes, pero no olvidemos que se nutren de la experien-

cia de los mayores. Las personas mayores nos llevan ventaja, siempre irán por delante de nosotros, han tenido más tiempo para caminar, correr, caer y levantarse y, por eso, pueden mostrarnos mejor que nadie lo que es esencial en la vida: la ternura, el diálogo y el encuentro con el otro, la escucha atenta, la paciencia. Muchas veces olvidamos esto por las prisas, por la dispersión y por las distracciones en las que vivimos. No debemos olvidar nuestras raíces; reguémoslas con amor. Visitemos a nuestros abuelos, escuchemos sus historias, dediquémosles tiempo.

La vejez es un tiempo de gracia, porque en la vejez seguiremos dando fruto (cf. Sal 92,15). Esto lo prometió Dios a su pueblo. Y es que la vejez, digan lo que digan, debemos acogerla con alegría, porque es un tiempo precioso para comprender el camino que hemos hecho, reconciliarnos y dirigir la mirada hacia dónde vamos: el encuentro con Dios, paciente y misericordioso.

Queridos hermanos y hermanas, recemos por las personas mayores, testigos de experiencia y legado de tradición y sabiduría. Ahora y siempre, cuidemos a nuestros abuelos y abuelas.

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona